

LUMINA

DENIILOR EMINESCIENE

...a fost adusă acum șaptesprezece ani din Valea Timocului, din Herța, din Cernăuți, din Vidin sau de pe malul Vardarului, dar mai ales din Basarabia, cea căreia nimeni nu-i mai aduce condurul să o facă din nou crăiasă! A venit, cu alte cuvinte, din toate locurile luminate de români, pentru a se alătura luminii care învăluie tutelar Iașul, sub semnul lui Eminescu. Și ideea acestor denii, și numele sub care ne-am adăpostit bucuria revederii, s-au născut undeva, prin Copou, grație celor care au dat semnalul, înaintea Europei, că între suflete îngemănate nu poți construi bariere, nici măcar convenționale, că identitatea românească are puterea și răbdarea semințelor pustiului, de a sta sub nisipul mașter ani și ani, pînă la prima ploaie, pentru a-și azvîrli către lume lujerul viu și triumfător. Iașul a adunat cu răbdare, ani la rînd, pămînt adus de pretutindeni lîngă bustul lui Eminescu, cel din amvonul Muzeului din Parcul Copou, unde am oficiat fiecare întîlnire a românilor. Prilej pentru ca o nouă Doină să se închege din mesajele, mai mult plîngeri, ale celor care veneau să se întărească în credință în casa Poetului. Dar acolo au ajuns, pe rînd, și cuvîntul Domnului, prin preoții români care au însoțit delegațiile, promisiunea recitată sau cîntată a copiilor care au văzut că orașul Iași chiar există în realitate și nu doar în poveștile frumoase spuse de părinții lor. După cum au aflat că ASTRA ieșeană le-a pregătit, an de an, întîlniri cu cei de vîrsta lor în tabere, grație celor care au dat o mîna românească de ajutor, de la reprezentanții bisericii, la edilii orașelor și județelor la care am apelat. Nu le dăm acum numele, pentru că nici ei nu o doresc poate, pentru că ceea ce au făcut, au făcut din iubire creștinească și simțire, iar acestea nu se strigă nici în agora, nici în paginile ziarelor. Le spunem însă că am văzut lacrimi de emoție sau de bucurie în ochii puilor de român din Basarabia, ori din năpăstuita Herța, pe care i-am purtat prin minunile Moldovei sau Ardealului sau la Marea cea Mare. Și asta le va ține loc de pernă atunci cînd vor fi obosiți sau îi vor năpădi grijile.

Am trecut cu alai folcloric adus de prin Gorj, Iași, Botoșani pe drumul neamului, prin raioanele Basarabiei ori ale nordului Bucovinei, prin sudul Bugeacului pînă la Odesa, pentru a pune măcar un sunet de cîntec popular ori de recitare la temelia încrederii celor de acolo în frații lor de aici, care nu-i uită și au mereu curtea măturată pentru oaspeți. Am mai lăsat semne în piatră și bronz. Am lăsat busturile memoriei noastre să le vegheze liniștea și credința. L-am lăsat pe Eminescu undeva, în parcul Odesei, acolo unde nu a ajuns în viață fiind, să le spună românilor care este drumul spre Ipotești și Iași.

Au fost și simpozioanele, și conferințele, și cărțile care s-au tipărit, și revistele așteptate peste tot, de la Alba Iulia

la Vidin sau Căușeni ori Ștefan Vodă și Herța, lucruri grave și temeinice cu încărcătură academică. Am fost în continuu pelerinaj prin toate punctele cardinale ale acestui colț de Europă, unde am fost așteptați și primiți de românii care au pregătit pentru noi camera de oaspeți. Deniile noastre, ale tuturor, au fost prilejul de a spune lucruri grave, dramatice chiar, despre soarta românilor aflați departe de casa lor, celor care nu le știau. Despărțămîntul „M. Kogălniceanu” a deschis poate mai larg poarta pentru înțelegerea și sprijinul basarabenilor decît au făcut alții, pentru că relațiile dintre noi au fost și rămîn cele dintre rude.

Se pare că pentru toate există un început și un sfîrșit. Și pentru Deniile care au fost simbolul reunirii noastre. Au fost, pentru că aceasta este ultima ediție în această formă. Nu, nu am obosit, nici nu abdicăm de la dulcea povară a misiiei noastre, pentru că „Avem o misiune” scria pe un titlu de carte unul dintre marii noștri membri și prieteni, profesorul Alexandru Husar. Am putea adapta formula de la încoronarea regilor Franței și să spunem „Le Roi est mort, vive le Roi!”. Deniile se vor schimba în altceva. Vor deveni poate cursurile unei Universități de vară sau o altă formă, mai modernă, mai dinamică, mai pragmatică de manifestare a spiritului identitar românesc. Noi vă așteptăm cu aceeași bucurie în spațiul pe care l-am hotărît împreună ca fiind cel care să ne asculte păsul, acolo, în dealul Copoului, în casa Poetului sau la umbra sacralului său tei.

Revista Română

